

A close-up, high-angle portrait of Carlo Ancelotti, looking slightly to the right. He has short, graying hair and a serious expression. The lighting is dramatic, highlighting the texture of his skin and the intensity of his gaze.

CARLO ANCELOTTI

en Alessandro Alciato

GEEF MIJ MAAR DE BEKER

AUTOBIOGRAFIE

CARLO ANCELOTTI

EN ALESSANDRO ALCIATO

Geef mij maar de beker

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Preferisco la coppa.*

Vite, partite e miracoli di un normale fuoriclasse

Oorspronkelijke uitgever: Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milaan

Vertaling: Sander Grasman

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Levon Biss / Getty Images

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

© 2009-2016 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 579 3 | NUR 320

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding – april 2016

De avond van 15 april 2016 was veelbelovend. Het was warm en buiten vochten enkele laatste zonnestrallen tegen de invallende nacht, die vanaf nu het stokje ging overnemen. Men ging op pad in korte mouwen en de lente toonde zijn meest vriendelijke gezicht, bijna alsof hij bij de familie hoorde. Een avond waarop de natuur en nieuwe ideeën konden floreren.

Binnen had opa zijn bril opgezet, want het geluk kun je ook op die manier scherp stellen.

Zijn kleinkind keek hem aan en glimlachte. Kinderen glimlachen altijd al hun tanden bloot, maar bij deze was er nog geen een doorgekomen.

Opa zat intussen te eten. En als opa aan tafel zat dan kon er buiten een atoombom ontploffen, hij zou het niet merken.

De gezichtsuitdrukking van het kleinkind veranderde plotseling. Hij keek heel serieus.

Opa richtte zijn blik omhoog naar de hemel.

Het kleinkind zat in zijn eigen wereld.

Opa staarde naar de handen van zijn kleinkind, om zeker te zijn van datgene wat hij dacht te hebben opgemerkt.

Het kleinkind had de mobiele telefoon van zijn opa in zijn handen.

Opa nam het goed op. Hij schreeuwde ‘*Scheiße!*’, want het is nu eenmaal belangrijk de taal te kennen, zeker op de moeilijke momenten.

In de keuken werd iemand gealarmeerd: ‘Bevalt het eten je niet?’

Het ging niet om het eten. Alessandro, het kleinkind, had gespeeld met de telefoon van Carlo, de opa. Sterker nog: hij had hem net geblokkeerd, terwijl hij op het scherm de negende symfonie van Beethoven probeerde af te spelen. In werkelijkheid had hij de afgelopen tien minuten in het wilde weg knopjes ingedrukt. Zonde. Want er ging die avond veel verloren. De telefoon had de pijp aan Maarten gegeven en daarbij ook duizenden berichtjes die opa ontvangen had. Opa Carlo. Carlo Ancelotti. Sami Khedira en Toni Kroos, de Duitsers, hadden hem als eersten iets gestuurd: ‘Je hebt een goede keuze gemaakt. Bayern is een religie. Gefeliciteerd!’ Daarna volgden de anderen, met Cristiano Ronaldo voorop. Ze waren altijd dol op hem geweest: harten trainen was de specialiteit van het huis, niet zozeer spieren. Eén bericht had de kleinzoon echter niet gewist, dat van Florentino Pérez. Om de eenvoudige reden dat die nooit verstuurd was. De voorzitter van Real Madrid had, vanaf het moment dat hij had besloten de trainer die hem Champions League nummer tien, die heilige Tiende, had geschonken, te ont-

slaan, ook elke vorm van contact met hem verbroken. Niet eens een telefoontje. Geen e-mail. Hij had zelfs niet een keer de telefoon eenmaal over laten gaan, zoals geliefden dat doen als zij elkaar alleen maar even willen laten weten: ik ben er nog. Pérez had een communicatieve muur om zich heen gebouwd als het ging om Ancelotti, die inmiddels gewend was geraakt aan de humeurwisselingen van de wereld. Zo ging het altijd: hij belandde op een plek en mensen keken hem vreemd aan, maar zodra hij werd weggestuurd, stonden de spelers klaar om de straat op te gaan om hem te behouden. Zo ging het ook in Spanje. En dat kwam allemaal voort uit twee woorden.

Te jamon. Het was het eerste wat Carlo Ancelotti leerde in Madrid. Hij zei het, ze keken hem vreemd aan en ze begonnen hem recht in zijn gezicht uit te lachen. Ze namen hem in de maling, met van die geniepige glimlachjes die veel te snobistisch zijn voor een goedzak zoals hij. ‘De enige Italiaan die slecht Spaans spreekt. Je zegt *te amo*, ik hou van je.’ Carletto, die intussen Don Carlos was geworden, had eigenlijk gelijk. Maar zoals hem wel vaker overkwam, was dat niet opgemerkt. Hij had helemaal niet de bedoeling gehad zijn persoonlijke gevoelens publiekelijk te uiten, maar hij was gewoonweg overmand geweest door zijn liefde voor de ham van de Spaanse hoofdstad. En *jamon* is Spaans voor ham. Geniaal, zoals altijd. Een geweldig teken: hij was al na een paar dagen volledig ingeburgerd. De gebruikshandleiding van de nieuwe trainer van Bayern München is heel eenvoudig. Als je met hem praat over eten, dan is hij gelukkig, maar als je begint over lijnen en diëten, nou, dan kun je maar beter zo snel mogelijk naar een telefoon rennen en

een ambulance bellen. Of gaan gillen, zo hard als je kunt. Hij zal zich herpakken. Uiteindelijk herpakt hij zich altijd. Hij is de enige trainer in de wereld wiens capaciteit om te winnen zich recht evenredig verhoudt tot de omvang van zijn middel.

Er bestaat geen triomf zonder een goed restaurant. Deze pagina's vertellen in de eerste plaats het verhaal van een boerenzoon en pas in de tweede plaats het buitengewone avontuur van een doorsneeman, soms misschien iets te buitengewoon. Het is het verhaal van zijn eerste leven op de (boeren)velden van Reggiolo, dat hem bracht naar de meest prestigieuze (voetbal)velden van de wereld, waaronder de Allianz Arena, langs het Santiago Bernabéu, waar Real Madrid haar eigen mythe bouwt en voedt. Tussen triomfen en aspirines. Een boek dat stopt bij de eerste successen op de bank van Chelsea. Wat er daarna is gebeurd, weten we allemaal. Hoe hij echter de beste actieve trainer van de wereld werd, verdient wel nadere bestudering. En duizenden lachsalvo's. Om te beginnen met zijn motto: 'het is niet de worst die schaadt, maar het mes', dat altijd intact gebleven is. De decors veranderen, soms zelfs het lemmet, maar nooit de hoofdpersoon. Daarbuiten wordt het misschien allemaal heel flitsend, maar binnenshuis worden er geen afwijkende schokken geregistreerd, behalve misschien na al te langdurige etentjes. Real Madrid haalde hem binnen in de zomer van 2013, nadat zij José Mourinho, in alles zijn exacte tegenpool, hadden ontslagen. Florentino Pérez bracht hem naar de trofeeënkamer en toonde hem de negen bekercups met de grote oren die daar al in de vitrine stonden en hij droeg hem meteen één ding op: 'Carletto, je moet de

Champions League winnen.' Hij dacht 'lekker begin', maar hij zei 'ik zal het proberen.' Ze vroegen hem in feite een beker naar huis te halen die zij al twaalf jaar, wat een eeuwigheid voor hen was, misgelopen waren. De Tiende was in de loop der tijd een nare obsessie geworden. Een nachtmerrie zonder einde, een voortslepende illusie, een finishlijn aan de horizon die steeds in rook opging. Zelfs Mourinho, ook wel (door hemzelf) de Special One genoemd, was er niet in geslaagd dat mirakel te bewerkstelligen. Misschien praatte hij te veel. Ancelotti werkte in stilte in het sportcentrum Ciudad Deportivo de Valdebebas, hij herstelde de rust binnen de selectie en hij vond een manier om Gareth Bale en Cristiano Ronaldo op één veld te laten spelen, voegde daar Di María aan toe en maakte van Modrić een onbetwiste basisspeler. En hij voldeed aan het als vriendelijk verzoek ingeklede bevel dat geen tegenspraak duldde.

Ik was er die 24e mei van 2014 bij in Lissabon. Ik had het geluk dat ik voor Sky vanaf de zijlijn verslag mocht doen van die finale tegen Atlético Madrid. Het was een derby in den vreemde. Lissabon de hoofdstad van Spanje. Madrid de hoofdstad van Portugal. Een geografisch delirium. Vlak voor tijd, de blessuretijd was al even ingegaan en zelfs al bijna voorbij, stond Real Madrid met 1-0 achter en hij stond op het punt de oud-trainer van het team te worden. Atlético Madrid had de Spaanse titel al gewonnen en het zou te veel zijn geworden als het bestuur van Real ze nu ook nog in Europa zou moeten zien zegevieren. *Presidentissimo* Florentino Pérez had al aan iemand toevertrouwd: 'Als hij verliest, stuur ik hem weg.' Maar Sergio Ramos scoorde in de 93e minuut. En Bale vervolgens in de verlenging. En daar-

na Marcelo. En Ronaldo. Uitslag: 4-1 en de zoveelste bank gered voor Ancelotti, die zichzelf in dit boek omschrijft als *de eerste trainer met een aardbevingsbestendige kont*. En dat werkt zo: net op het moment dat men hem wil ontslaan, als de bank begint te koken en het hem te heet onder zijn gat begint te worden, trekt hij het konijn uit de hoge hoed. In de sterke verleiding deze vervolgens op te eten. Hij wint wanneer men, de anderen, het al niet meer verwacht. Ik ontmoette hem terwijl hij over het veld zwierf, met een half dromerige, half verdwaasde blik. De wedstrijd was net afgelopen en zijn spelers renden dol van vreugde naar de tribune met de van top tot teen in wit gehulde supporters, *Hala Madrid* zingend.

‘Carlo, het is je gelukt!’

‘Het is me gelukt...’

‘Carlo, je hebt gewonnen!’

‘Ik heb gewonnen...’

‘Carlo, de Tiende is van jou!’

‘De Tiende...’

‘Carlo, je lijkt me een beetje versuft.’

‘Het dringt nog niet echt tot me door.’

Ik had doorslaggevend bewijs nodig, iets wat mij zijn echte mentale staat duidelijk kon maken.

‘Carlo, heb je honger?’

‘Nee.’

Duidelijk, hij was zichzelf niet. Een paar minuten later kwam hij bij zijn positieven, toen ze hem de Champions League-beker overhandigden. Op het exacte moment dat zijn baas op de tribune het resultaat van zijn zeldzaamheid kon zien, hoe normaal hij ook gebleven was. ‘Een legenda-

rische trainer', zoals Beppe Bergomi, wereldkampioen met Italië in 1982, hem vaak omschrijft. Iets wat hij echt niet wist, was dat er iets stond te gebeuren wat in Madrid ongezien was, zeker de laatste jaren. Tijdens de persconferentie na afloop van de wedstrijd zorgden zijn spelers voor vele onderbrekingen. Ze sprongen, droegen pruiken, maar kwamen hem vooral omhelzen en sommigen gaven hem zelfs een kusje. Hun boodschap was duidelijk: 'Bedankt Carletto, wij staan achter je.' Als je het zou willen, zou je er zelfs in kunnen lezen: 'Beste bestuursleden, als jullie nog overwegen om zonder hem verder te gaan, huur dan maar een bus, want dan gaan wij allemaal met hem mee.' Een jaar later hadden zij minder geluk en slaagden ze er niet in om hem te behouden, ondanks tweeëntwintig opeenvolgende overwinningen. Het was een onvergetelijke avond, die in Lissabon. Carlo was hetzelfde gebleven als in zijn tijd bij Reggiana, toen hij het met semi-onbekende spelers moest doen. Niet slecht voor iemand die aan het eind van zijn eerste seizoen aan het roer van een club, het jaar onzes Heren 1995-'96, nadat hij Reggiana naar de Serie A geleid had, had besloten: 'Te veel stress, na drie jaar stop ik. Misschien vier, want dan is het 2000 en dat is een mooi rond getal.' Zo rond als het getal tien, inderdaad.

Aan het begin van het seizoen dat zou uitmonden in die Tiende beker, was de nieuwe aankoop Gareth Bale voor velen de man van honderd miljoen, omdat Real Madrid zo veel voor hem betaald had om hem los te weken bij Tottenham. Voor Ancelotti was het gewoon een jongen met wie hij veel sprak, omdat hij ten minste één nacht per week doorbracht in het hotel op het sportcomplex van de club.

Hij leek vermoeid. ‘Hij voelt de druk van zijn prijskaartje’, was de kwade gedachte van velen. ‘Mijn dochtertje huilt en daardoor kan ik niet slapen ’s nachts,’ vertrouwde de speler zijn nieuwe trainer toe. Als anderen op zoek gaan naar schuldigen, gaat Carlo al op zoek naar een oplossing. Waar anderen miljonairs zien, ziet hij mensen. Punt. En daarvoor wordt hij terugbetaald met volledig vertrouwen en toewijding. Ook die van Cristiano Ronaldo, die in de weinige interviews die hij geeft, één ding altijd en overal onderschrijft: ‘Ik wil mijn oud-trainer Ancelotti bedanken voor alles wat hij voor mij en voor de ploeg gedaan heeft.’ Dat zijn de woorden van een drievoudig winnaar van de Gouden Bal. Iemand die twee dagen voordat Real Carlo uit zijn functie onthief, twitterde: ‘*Great coach and amazing person. Hope we work together next season.*’ Iemand die in de kranten op maandag altijd meer dan een zeven krijgt en al voor de trainingsweek begint door Ancelotti en zijn staf in de opstelling wordt opgenomen. Een gewoonte die hij graag mee naar Duitsland zou willen nemen.

Na de Tiende volgde voor Real Madrid het Wereldkampioenschap voor clubs in Marrakesh, waar zij in de finale wonnen van San Lorenzo, de club die Paus Franciscus onder zijn supporters mag rekenen. Daarmee heeft Ancelotti geen zonde begaan, want de wetten van het voetbal zijn net zo goed goddelijk: de sterkste wint.

Over goddelijke wetten gesproken, wanneer een professionele carrière zich over zo’n lange tijd uitstrekt, dan kan het gebeuren dat je ontdekt dat je soms niet zozeer tegen de tegenstander, als wel tegen het lot speelt. Dat kan tot bijzonder intrigerende ontmoetingen leiden. Enkele voorbeelden?

Carlo vertrekt (wordt zo goed als weggestuurd) bij Juventus in 2001 met de reputatie van eeuwige tweede en twee jaar later staat hij tegenover ze in een historische Champions League-finale, een Italiaans onderonsje in Manchester, en wint hij zijn eerste trofee. Hij speelt een absurde wedstrijd tegen Liverpool in Istanbul, verliest, en twee jaar later, iets verderop langs de mediterrane kust in Athene, komt hij de Engelsen weer tegen en wint zijn tweede beker. Bij Juventus traint hij Zinédine Zidane en in september 2013 wordt die zijn assistent bij Real Madrid. Het volgende jaar schakelt hij Bayern uit in de halve finale van de Champions League, iets wat hij ook al deed met Milan in 2003... op weg naar die begeerde Tiende en nu maakt hij zich op voor een nieuw avontuur uitgerend op die Beierse bank.

Ze stuurden hem weg in Spanje, terwijl velen nog steeds dol op hem waren. Dat gebeurt altijd. Omdat elke club waar Carlo traint een familie wordt. Het is niet toevallig dat hij zijn spelers voor de Champions League-finale tegen Atlético Madrid een video liet zien waarin hun familieleden hen succes wensten. Grenzeloze warmte. In Rome, waar hij nog altijd carabinieri te paard moet inschakelen wil hij een keer in een restaurant betalen, willen ze hem nog altijd als trainer. Hetzelfde geldt voor Milan. Bij Chelsea liet hij ook duizenden vrienden achter, hoewel Roman Abramović zich niet gehouden heeft aan de belofte die hij hem deed nadat hij hem als nieuwe trainer had gekozen: 'Als jullie de eerste zes opeenvolgende wedstrijden winnen, dan neem ik jullie allemaal mee in mijn privéjet en dan gaan we eten waar jullie willen, waar dan ook ter wereld.'

Hij wist het niet, maar zodra hij het woord eten had gezegd, had de eigenaar van Chelsea al verloren. Carletto won de eerste zes wedstrijden, maar op het vliegveld van Parma, want de keuze was gevallen op een restaurant waar hij in zijn tijd bij Milan ook Beckham mee naartoe had genomen voor een smulpartij tortellini, bleef de landingsbaan leeg. Bij Paris Saint-Germain, die hij naar succes in de Franse Ligue 1 leidde, ging hij niet op een fijne manier weg, maar ook daar vlogen de brokstukken niet in het rond. Op een gegeven moment hadden zij, in het geniep, contact opgenomen met Mourinho – weer hij, altijd hij – en hoewel hij een goedzak is, is er één ding waar Carletto niet tegen kan, of beter gezegd twee: een gebrek aan vertrouwen gecombineerd met een gebrek aan oprechtheid. Hij had het ontdekt en meteen daarna maakte hij zijn eigen besluit kenbaar aan de club: ‘Aan het eind van het seizoen verlaat ik de club.’ Ze deden alsof ze het niet begrepen en werden zelfs een beetje pesterig toen ze hem, voordat ze hem naar Real lieten gaan, uit eigen zak zijn deel van zijn vertrekclausule lieten betalen. Maar het ging hem niet om geld. Waardigheid kent geen prijs. In Parijs begrepen ze pas te laat zijn waarde, toen hij allang zijn extra brede zitvlak geplant had op de bank van Santiago Bernabéu. Veel spelers hadden hem daarentegen al liefdevolle sms’jes gestuurd. Waaronder Zlatan Ibrahimović, die recentelijk heeft verklaard dat hij in zijn autobiografie een heel hoofdstuk aan Carlo gewijd zou hebben, als hij hem destijds al als trainer gehad zou hebben. Al die berichtjes stonden op de telefoon die Alessandro het zwijgen had opgelegd. Er is een moment geweest voor een wedstrijd in de Champions League dat

het Carletto allemaal duidelijk werd. ‘Als je verliest of als de wedstrijd ons om de een of andere reden niet overtuigt, dan zullen we je van je verantwoordelijkheid als trainer van PSG moeten ontslaan.’ De gebruikelijke woorden van de gebruikelijke bestuursleden, zoals hij ze al zo vaak had gehoord. Maar het is gemakkelijker gezegd dan gedaan om hem te ontslaan. Dat gezegd hebbende, won Paris Saint-Germain die wedstrijd met 2-1. Aan het eind van het seizoen gingen ze toch uit elkaar. Er was te weinig wederzijds vertrouwen en in Frankrijk waren ze bezig een team te bouwen dat in staat moest zijn om de Champions League te winnen. Helaas won het jaar erop Real Madrid, wees van Mourinho en getraind door Ancelotti, die beker en niet PSG, die droomde van Mourinho en Ancelotti was kwijtgeraakt. Ondanks alles wisten ze zelfs in Parijs hem zijn glimlach niet te ontnemen. Sterker nog, zijn glimlach was aanstekelijk. Want er was een gebruik in Camp des Loges, het sportcentrum dat in het noorden grensde aan een drukke weg en in het zuiden aan een militaire kazerne. Aanvoerder Mamadou Sakho kwam aan, liep naar de eerste verdieping, sloeg links af, liep de hele gang door, klopte aan op de deur van het kantoor van zijn trainer, liep naar zijn bureau, schudde hem de hand en keerde zonder een woord te zeggen op zijn schreden terug, daalde af naar de kleedkamers, kleedde zich om en begon aan de training. Eén, twee, honderd keer. Ancelotti wist niet hoe hij moest opbiechten dat het een grapje was geweest toen hij, tijdens een van hun eerste gesprekken, gezegd had dat de aanvoerder van een team elke dag de trainer hoorde te groeten. Dat deze hele ceremonie van hem niet hoefde. Hij durfde het hem niet

lompweg in zijn gezicht te zeggen, dus begon hij het aan sommige leden van zijn staf te vertellen in de hoop dat de boodschap ooit Sakho ter ore zou komen. Zonder succes. Op een mooie dag had hij dit alles verklapt aan een interviewer van de *Corriere della Sera*. De ochtend erna ging alles zoals altijd: Sakho kwam aan, ging het kantoor binnen en hield een meter voor het bureau stil. De trainer keek hem aan.

‘Mamadou, wat is er?’

‘Ik heb de *Corriere della Sera* gelezen.’

‘Heel goed. Lezen is goed voor je.’

Ze begroetten elkaar, dit keer met een klap op de schouder. Te veel formaliteit zorgt volgens hem voor afstand. Het is beter om andere paden te bewandelen. Zoals het gebruikelijke etentje, eens in de zoveel tijd. Of samen een glaasje wijn drinken. Zo zijn er in de loop van de tijd heel wat achterovergeslagen met de mythische Sir Alex Ferguson, die intussen een vriend van hem is geworden. Mannen die in staat zijn om na het veld ook een tafel te delen. En van beide weten te genieten.

Dit boek onthult alle geheimen van de hoofdpersoon tot aan Chelsea. Dit boek is een begin. Dit boek zal waarschijnlijk een vervolg krijgen, omdat mensen mij steeds vaker op straat staande houden en mij bijna smeken: ‘Alsjeblieft, vertel ons meer over Carletto.’ Dit boek is de bekentenis van een amusant en geamuseerd mens. Ik ben niet objectief, dat is waar. Ik hou van Carlo Ancelotti zo veel als mogelijk is, omdat hij mijn huwelijksgetuige is, omdat hij een van mijn echte vrienden is. Als ik hem zie ben ik gelukkig en als je dit boek leest zul je begrijpen waarom ik niet de enige ben.

Veel leesplezier! Eet smakelijk! En moge er nog maar vele mooie overwinningen volgen.

Wat ik nog bijna vergat. De eerste keer dat Karl-Heinz Rummenigge hem belde, vond er een surrealistisch gesprek plaats. Dat gesprek ging min of meer als volgt.

‘Hallo, Carlo. Je spreekt met Rummenigge.’

‘Goeiedag, Kalle.’

‘Guardiola vertrekt aan het eind van het seizoen en we willen jou.’

‘Is goed. Ik kom.’

Duur van de onderhandelingen: vier minuten, min of meer. Bayern wilde hem, hij wilde Bayern. Het was november 2015. De lente was een herinnering, maar herinneringen keren terug. Tot de volgende keer. Tot het volgende avontuur.

Tot de volgende telefoon.

Alessandro Alciato